

[Det talte ord gælder]

Samrådstale

Tak for samrådsspørgsmålet.

Som opfølgning på min besvarelse af kulturudvalgsspørgsmål nr. 105 om børneattester er jeg blevet bedt om at redegøre for, om jeg vil tage initiativ til at præcisere reglerne om børneattester, så der skabes bedre rammer for at undgå overgreb mod børn i underholdningsbranchen.

Baggrunden for dette spørgsmål er en dokumentarserie om de meget triste og helt uacceptable overgreb på børn i filmbranchen i 70'erne.

Det er dybt tragisk historie, og vi skal selvfølgelig gøre alt, hvad vi kan for forhindre, at noget lignende kommer til at ske igen.

Jeg er enig i, at børneattestreglerne kan være et redskab til dette.

Derfor har jeg også siden dokumentarserien været i dialog med Producentforeningen om reglerne for indhentelse af børneattester – en

dialog, der har været koncentreret om forholdene i filmbranchen.

Det er endnu uafklaret, om der reelt er behov for at ændre reglerne for indhentelse af børneattester. Årsagen til det er, at en stor del af filmbranchen allerede er omfattet af reglerne om indhentelse af børneattester. Ja måske endda hele filmbranchen.

Lad mig først slå fast, at alle erhvervsvirksomheder er omfattet af pligten til at indhente børneattester.

Men når der ind i mellem opstår spørgsmål, om en branche, som fx filmbranchen, er omfattet af loven, er det på grund af lovens konstruktion.

Børneattestloven er bygget op som en lov, der fastsætter rammerne for, hvornår der skal indhentes børneattest - uanset ressortområde.

De relevante ressortministre udsteder så bekendtgørelser på deres område, som præcist definerer, hvilke myndigheder og private fysiske og juridiske personer, der har pligt til at indhente børneattest.

For erhvervsvirksomheder gælder det, at de enten er omfattet af en specifik bekendtgørelse – fx er fitnesscentre og radio- og tv-stationer omfattet af Kulturministeriets bekendtgørelse.

Og hvis de ikke er omfattet af en sådan, er de omfattet af Erhvervsministeriets bekendtgørelse, der samler op på alle de erhvervsvirksomheder, der ikke er omfattet af en specifik bekendtgørelse. Det er for at sikre, at der ikke er nogle typer af virksomheder, der falder uden for reglerne.

Det vil altså sige, at når aktører i filmbranchen er organiseret som erhvervsvirksomheder, vil de allerede i dag være omfattet af pligten til at indhente børneattester.

Dialogen med Producentforeningen har gjort klart, at en del virksomheder i branchen nok ikke er klar over, at de rent faktisk er omfattet af børneattestreglerne.

Jeg vil derfor tage initiativ til, at det bliver tydeligere for aktører i underholdningsbranchen, at de er omfattet af reglerne om børneattester.

Det skal selvfølgelig være klart for branchen, at reglerne også gælder for dem. Det kan vi gøre ved at ændre vejledningen på Kulturministeriets område, så alle aktører i branchen ved, hvor de kan finde de regler, der er relevante for dem.

Producentforeningen har i vores dialog tilkendegivet, at de vil sikre interne vejledninger, der skal oplyse om reglerne overfor deres medlemmer – og det er selvfølgelig et initiativ, som jeg hilser meget velkomment.

Vi er dog stadig i dialog med Producentforeningen.

Producentforeningen har nemlig tilkendegivet, at den mener, at de generelle regler om, at der kun er pligt til at indhente børneattest, såfremt ansættelses- eller beskæftigelsesforholdet har karakter af *fast tilknytning*, efterlader et hul.

Kravet om fast tilknytning går ud på, at myndigheder og private fysiske og juridiske personer skal indhente børneattest på de personer, de ansætter eller beskæftiger personer, og som led i udførelsen af deres opgaver skal have direkte kontakt med børn

eller færdes fast blandt børn under 15 år, og derved har mulighed for at opnå direkte kontakt med disse børn. Men det gælder kun, hvis ansættelses- eller beskæftigelsesforholdet har karakter af fast tilknytning.

Kravet om fast tilknytning betyder, at der skal indhentes børneattest, hvis det fra ansættelsens eller beskæftigelsens begyndelse er hensigten, at personens tilknytning til myndigheden, foreningen m.v. skal have mere end enkeltstående eller kortvarig karakter. I givet fald skal en børneattest være indhentet, inden personen tiltræder.

Men under alle omstændigheder skal en børneattest indhentes senest 3 uger efter det tidspunkt, hvor en person har været tilknyttet myndigheden, foreningen m.v.:

- i mere end 3 måneder,
- og inden for dette tidsrum i mindst 3 tilfælde,
- *eller* i en sammenhængende periode af mere end 1 uges varighed har fungeret som f.eks. træner eller instruktør.

Men producentforeningen har peget på, at den måde, man arbejder på i filmbranchen, gør, at de personer, der er ansatte, og har mulighed for at få kontakt med børn, ikke i alle tilfælde er omfattet af kravet om fast tilknytning.

Vi har brug for at se nærmere på denne problemstilling, og undersøge om der er behov for at skærpe reglerne.

Vi skal selvfølgelig sikre, at der ikke kan opstå situationer, hvor et ansættelsesforhold el. lign., betyder, at man som ansat kan få en kontakt med en mindreårig, uden at der er indhentet børneattest.

Omvendt skal vi passe på med ikke at overregulere. Kravet om fast tilknytning skyldes, at reglerne er rettet mod de tilfælde, hvor en person ansættes til en stilling, hvor der er mulighed for at opbygge et tillidsforhold til børn, fordi det er her, der er en fare for at børnene kan blive udnyttet.

Hvis kravet om fast tilknytning helt skrives ud af reglerne, vil der skulle indhentes børneattester på mange flere personer, end tilfældet er i dag. Det vil i princippet betyde, at

der skal indhentes en børneattest på en glarmester, der skal skifte et vindue i en børnehave.

Vi skal spørge os selv, om det ikke er for vidtgående et krav.

Som sagt ser vi nærmere på det, og jeg vil gerne orientere om mine overvejelser, når vi har afdækket problemstillingen.

Jeg vil meget nødig på forhånd konkludere noget

Og så vil jeg afslutningsvist understrege, at børneattesterne aldrig kan stå alene.

Børneattesten er et redskab til at sikre, at en person bliver ansat eller beskæftiget på et oplyst grundlag.

Derfor er det for mig at se lige så vigtigt, at underholdningsbranchen selv har gang i tiltag, der skal forhindre, at noget lignende kommer til at ske igen – og at branchen generelt har fokus på arbejdsvilkårene for børn i branchen.

Tak for ordet.

